

דפייגור

יום ה', ד' בשבט תשפ"ב, 6.1.2022, גיליון מס' 5016

סככה חדשה ברפת

1. בחירות ועד הנהלה חדש

יו"ר (תפקיד חדש), מנהלת קהילה (תפקיד חדש), גזבר, חמישה נציגי ציבור מתוך רשימת מועמדים: עמוס פרליס, יעל סייט רשף, נטע שפירא-גולן, תימור בנארי, יורם ברנע, סער גרעין, גלית חגי, נחן לזר, שי מורן, אפיק ניב, עודד קוטליאר, נועם צוק, צביקה שנקר.

דב ישורון: אני רוצה לסכם בקצרה את עבודת צוות האיתור. את תהליך העבודה של הצוות תארנו בדף שהוצאנו לחברים. נתעכב על הדילמות שעמדו בפני הצוות, ארבע דילמות עיקריות:

דילמה ראשונה - סתירה בין המינוי של צוות האיתור לנוהג היגורי של מועמדות עצמאית.

אנחנו חייבים לפתור את הסתירה הזאת, שלפיה כל חבר יכול להגיש מועמדות עצמאית ללא קריטריונים וללא תנאי סף. זה בהחלט מעמיד דילמות לפני הצוות וחייבים לסכם זאת לפני הקמת צוות האיתור הבא.

דילמה שנייה - מסגרת ארגונית לא ברורה: עם תחילת עבודת הצוות נפגשנו עם כמה בעלי תפקידים, והבנו שחלק מהתפקידים במבנה הארגוני שיוגרו החליטה עליו, אינם ברורים, נתונים לפרשנות, ובעיקר למחלוקת. למה זה חשוב? זה חשוב כי כשבחרים אדם לתפקיד, צריך להגדיר לו מה תפקידו, מה סמכויותיו ומה משימותיו (חברים שהתייעצו איתם הודו שהצביעו בעד הדיאגרמה, אבל לא קראו את השקופית השנייה למטה).

באתר יגור התלוננו שאנחנו "ועדה מסדרת", נאלצנו להיות ועדה מארגנת.

דילמה שלישית - לוח זמנים: כשהצוות החל בעבודתו בספטמבר נמסר לו שחייבים להזדרז, מתחיל להיווצר באלגן. מתחיל להיווצר "כאוס". בעלי תפקידים סיימו את תפקידם, אין החלטות, יש מחיר כבד לזמן.

ברור שיש לזמן מחיר, אבל צריך להבין שעבודת איתור יש לה לוח זמנים משל עצמה: לימוד והגדרות לתפקידים, קביעת קריטריונים, פנייה למכרזים פנימיים, ראיונות, מכרזים חיצוניים, אבחון. אנחנו קבענו שנביא המלצות עד סוף השנה, סוף דצמבר 2021, ועמדנו בזה.

דילמה רביעית - ניסיון בניהול מול הצע וביקוש: שאלו אותנו מדוע לא הבאנו מועמד שניהל קיבוץ גדול כמו יגור. מתוך עשרות הפונים לתפקיד מעטים ניהלו קהילה בקיבוץ מופרט. אף אחד מאלה לא ניהל קהילה בגודל של קיבוץ יגור. נוסף שהיה חשוב לנו, שלפחות אחד מבעלי התפקידים יהיה חבר יגור.

אנחנו מרוצים מהתוצאה ומוודים לאודי קינן שלוקח על עצמו את תפקיד יושב הראש, אנחנו מודים לרחלי ברנדשפט שלוקחת על עצמה את התפקיד החדש של מנהלת קהילה ביגור ושמהים על ההיענות הרבה והטובה של חברים שהסכימו להעמיד את עצמם להשתתף ב"ועד ההנהלה של האגודה" (שם אחר למזכירות).

שנה אזרחית טובה ובהצלחה לכולנו, בהצלחה ליגור.

אודי קינן: נעים לעמוד כאן שוב. עברו מספר שנים מאז שסיימתי את הגזברות. למי שלא יודע, אני בן יגור. למדתי כלכלה

באוניברסיטת חיפה ומנהל עסקים באוניברסיטה העברית. יש לי רשיון לייעוץ השקעות ופנסיה. אחרי הלימודים מלאתי תפקידים בשוק ההון. ישבתי בוועדת פנסיה והייתי גזבר ביגור מ-2014 עד 2019 תוך כדי העבודה עם צוות השינוי. בנוסף, סיימתי לאחרונה כהונה של 4 שנים בהנהלת "משקי עמק זרעאלי". היתה תקופה לא פשוטה. התמודדנו עם חששות אישיים של החברים, פחד מכישלון, שאלת ההיתכנות הכלכלית ויצירת המודל לשנים הראשונות. עברו 3 שנים מאז, אני מקווה שמרבית החברים במקום נוח יותר. אני מודה שהצבעתי נגד השינוי הארגוני. לא ראיתי את התועלות הכלכליות והחיסכון שהוא יביא, ואני מקווה שהמציאות תוכיח לי שטעיתי. התפקיד שלי מוגדר ל-40 אחוז משרה. אני לא הולך להיות "מזכיר" שידו בכול, כמו שהיה עד עכשיו, וגם ועד ההנהלה לא הולך להיפגש כל שבוע 5 שעות, כמו שנפגשה עד היום המזכירות. אני מניח שניפגש בתדירות דומה יותר לוועד אחי"ג. הוועד לא יעסוק בניהול השוטף של הקיבוץ, אלא בדברים שהם יותר מקרו ואסטרטגיה. לא נעסוק בערעורי חברים בעניינים אישיים, אלא - בדברים יותר רחבים כמו תהליך השינוי. כל הכבוד למי שעשה את העבודה עד עכשיו. ועד ההנהלה יצטרך להירתם ולהתגייס לקידום העניין, כמו שהמזכירות בתקופתי לקחה אחריות על הובלת השינוי יחד עם הצוות שהביא את ההצעה. אני מקווה שנוכל לנסח הסכמות רחבות ולהביאן בהקדם לפני הציבור.

האתגר הראשון יהיה להרגיל את עצמנו ואת החברים לתפקידים ולחוקי המשחק החדשים. נצטרך להתייחס בצורה רחבה לנושא השינוי. החלטנו על שינוי רך, מדורג ומרופד. אי אפשר להישאר שם, כי התחייבנו להורדת המס, אבל המשך הדרך צריך להיות מדורג ורגיש לצרכים ולאוכלוסיות השונות, כמו שהיה עד עכשיו. הורדת המיסים צריכה להיות מדורגת וממומנת בשיפור התוצאות העסקיות. הוועד המנהל יתמוך בנוקי ובאחי"ג, וכן ברחלי ובהנהלת הקהילה, כדי שנגיע לתוצאות כלכליות טובות ככל האפשר. אני חלק מהקהילה הזאת, כיף לי להיות כאן בגלל היתרונות שלה. חשוב לי ולכולנו לשמור על היתרונות והאיכויות של יגור. מבחינת הזמינות האישית שלי לתפקיד, אני כיום מנהל את העסק העצמאי שלי בהיקף חצי משרה, ומכהן גם כחבר הנהלה במשקי עמק זרעאל כמה שעות בחודש.

רחלי ברנדשפט (מועמדת לניהול קהילה): גדלתי בחיפה. עברתי לקיבוץ גשר במהלך שנות הנעורים. שירתתי בשירות חזרתי לקיבוץ. ריכזתי את מחוז חיפה של הנוער העובד, עד שהקיבוץ שלף אותי משם לעבודה במטבח. הייתי חמש שנים מבשלת ראשית ויצאתי ללימודים בסמינר אורנים. עשיתי תואר ראשון במזרחנות, ריכזו חברתי, ותעודת הוראה ופניתי להוראה. הייתי 12 שנים מורה, תוך כדי עשיתי תואר שני במדעי היהדות בירושלים. בינתיים ניסתה קבוצת חברים בגשר להעביר שינוי מהיר ורדיקלי. אני יחד עם קבוצת חברים התנגדנו. הניסיון לא צלח, וחלק מהפעילים לטובתו עזבו. ב-2002 נבחרתי כמזכירה, אבל המשכתי גם ללמד בתיכון "בית ירח". הובלתי את השינוי בגשר במסלול "שיזורי". החברים המבוגרים המשיכו במסגרת שיתופית כמו פעם, והאוכלוסיה בגיל העבודה עברה למודל

מופרט. ההצלחה בגשר הביאה לפניית מקיבוצים נוספים, ועבדתי גם בשדה נחום, בגשור, בדגניה ב', באלמוג, במזרע ובכפר גלעדי. בכל קיבוץ עבדתי מספר שנים, ולקחתי את השינוי מהמקום בו הוא נמצא. ההבדלים בין הקיבוצים גדולים ועמוקים. בתנועה הצטבר כבר המון ניסיון בנושא השינוי, גם בחברה וגם בשיוך. המהות היא אותה מהות. אני יודעת שליגור לקח הרבה זמן. יש לי פריזמה מאוד רחבה והרבה ניסיון ביחס לקיבוץ מתחדש. האני מאמין שלי פוגש את הסכנה, שחבר ירגיש שלא רואים אותו והוא לא נחשב. חשוב לי שכל חבר, ולא משנה גודל הקיבוץ, ירגיש את תחושת השייכות לקהילה ושהקיבוץ הוא הבית. אם לא הרגשת שזה שלך - לא תעשה ולא תתרום. המאבק הוא בעזיבה הפנימית אצל החברים שלא אכפת להם. הפעילות שלי בכל התחומים מכוונת לכך שכל החברים והקהילה ירגישו שהעשייה באה לשרת את החברים ואת הפרט. אני לא באה עם תכנית אלא באה ללמוד. אתם תחליטו על החיים שלכם, וצריך להיות שיתוף פעולה של כולם. אני מביאה את הניסיון, המקצועיות והמשמעות של כל בחירה שתעשו. אני היום יכולה להגיד מה היתרונות והחסרונות של בחירה שתעשו. נלמד ביחד את הדילמות ונחליט, כמה שאפשר, ביחד. הנושא העיקרי בתנועה הוא באמת השיוך. אני שומעת בכל מקום, "לא הבנו על מה אנחנו מצביעים". לכם יש את הפריבילגיה לראות מה קרה בתנועה ולבחור מה הכי טוב ומתאים לכם. כשנקלטים שואלים למה לבוא לקיבוץ אני עונה שזה אורח החיים היחיד שהיחיד יכול להשפיע על מציאות חייו. על המדוכה תפקידים רבים, חלקם תפקידים חדשים, שאתם בכלל לא מכירים. צריך הרבה סבלנות לעשות את הדברים בלמידה ובסבלנות, כדי שיהיה הכי מתאים ונכון לכם. חשוב לי

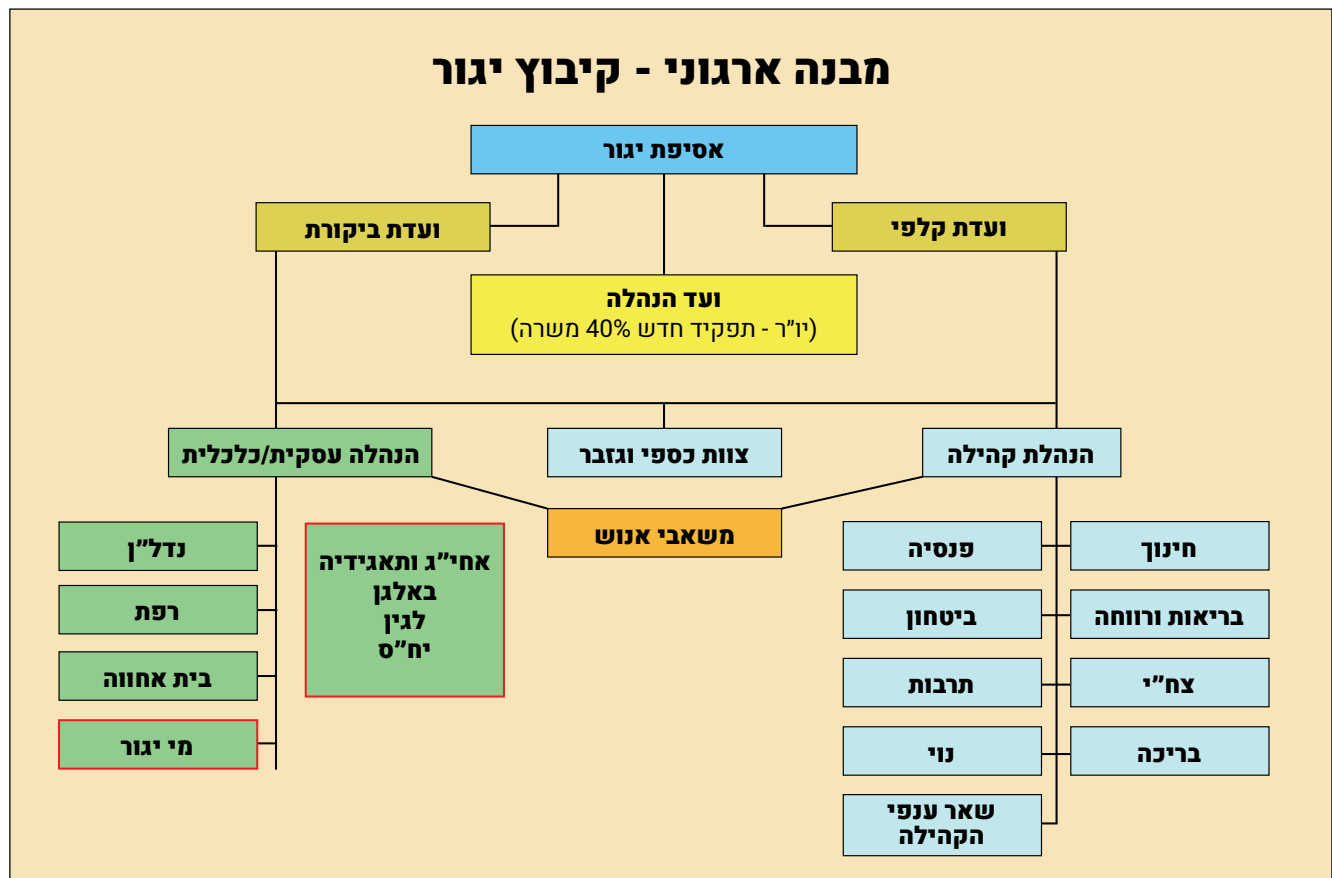
לדעת מה חשוב לחברים ברמה המהותית שיש להכריע לגביהם. כל קול חשוב במעד המשותף. חשוב שההנהלה תהיה מחוברת לצרכים ולשאיפות של החברים.

חסיק ברבר (מנהל מש"א): המבנה הארגוני שהחלטנו עליו, מבוסס על ועד הנהלה עם יו"ר, שמתחתיו הנהלת קהילה והנהלה עסקית (אח"ג). ועד הנהלה עוסק בעניינים עקרוניים לטווח הארוך, בתאום בין העסק והקהילה ובבקרה על שניהם, קובע סדר עדיפויות לעבודות ההנהלות ומבקר. הנהלת הקהילה מפקחת על הצריכה והשירותים, הוועדות והמוסדות בשוטף. האחריות שעמסה על עצמה המזכירות הישנה מתחלקת במבנה החדש בין ועד הנהלה והנהלת הקהילה. המכרזים לשני הגופים יצאו ביחד, כדי שיהיה ברור שמדובר בשני גופים. היום מציגים עצמם המועמדים לנציגי ציבור לוועד הנהלה, ואחרי שייבחרו, נחדש את המכרז לנציגים ולבעלי תפקידים בהנהלת הקהילה, ונקים את הנהלת הקהילה.

ועד הנהלה מנוהל על ידי היו"ר, יושבים שם המנהל העיסקי, מנהל/ת הקהילה, הגזבר, מנהל מש"א וחמישה נציגי ציבור. הנהלת הקהילה, מנוהלת על ידי מנהל/ת הקהילה וכוללת את הגזבר, מנהל בריאות ורווחה, מנהל מש"א, מנהלת חינוך וארבעה נציגי ציבור.

(בתגובה לשאלה) נציג ציבור לא יכול לשבת ביותר מהנהלה אחת. הרכבי הנהלות נקבעו במודל הארגוני. ייתכן שבהמשך הדרך, לאחר שיגדירו את מטרותיהן ודרכי פעולתן, יחולו בהן שינויים ותיקונים.

ספי בארי: (בתגובה לשאלה) בצוות שניסח את המודל הארגוני

מועמדים לנציגי ציבור בוועד הנהלה

תימור בנארי שוסטר: נשואה לתומר ואמא ללירי, דניאל ונועם. בעלת תואר ראשון בסוציולוגיה ואנתרופולוגיה במכללת עמק יזרעאל. בעברי עבדתי בחברת באלגן (אולטראסאונד), כמנהלת שיווק דיגיטלי בטובופלסט, וכיום - במשתלה. כמו כן, בשנתיים האחרונות אני מכהנת כדירקטורית בהנהלת יח"ס. אני חיה ביגור כמעט כל חיי, והמקום הזה והאנשים שמרכיבים אותו חשובים לי, ומהווים חלק בלתי נפרד מהזהות שלי.

בשנים האחרונות, עולה בי הרצון להיות מעורבת בעיצוב פניה של יגור, ולהיות שותפה אקטיבית בתהליכים ובהחלטות שאנו עוברים יחד כקהילה. ארצה לתרום בעיצוב ערכי הליבה עליהם החלטנו - חינוך ילדינו, בריאות ורווחת הורינו, תרבות הפנאי, תרבות השיח הפנימי שלנו וכמובן הצרכים העיסוקיים שאמורים לאפשר לנו צמיחה בעתיד.

ישנם אתגרים רבים לפנינו, הן מבחינה עיסוקית והן מבחינה חברתית. אני סבורה שיש לנהל את תהליכי השינוי והשיוך, בהם אני תומכת, באופן מכבד שישמור על הייחודיות והאיחוד שלנו כקהילה.

אני מציגה את מועמדותי לוועד הנהלה, כי אני חושבת שיש לי את היכולות האישיות ואת הניסיון לייצג את כל חברי יגור מכל המגזרים בתקופה המורכבת שלפנינו, אני מאמינה בעתידה של יגור ורוצה לקחת חלק בעיצובו.

אפיק ניב: בן 40 נשוי לעפרי ואבא ליהלי, יובל ורוני. עבדתי בלגין כמנהל איכות וחבר בהנהלת המפעל. לאחר מכן עבדתי 4 שנים כמנהל איכות בחברת "כתר" פלסטיק, וכיום מנהל איכות ואבטחת מידע בחברת Medtronic - חברה גלובלית לציוד רפואי.

תפקידים שעשיתי בקהילה: חבר בהנהלת "חוצות יגור", מרכז ועדת הכשרה.

בנימה אישית - יגור נמצאת בתקופה של שינוי באורחות החיים, וקיבלה החלטה על שיוך דירות. לפנינו אתגרים רבים גם בתחומי הקהילה, וגם בתחום העיסוקי.

אני מאמין שאוכל לתרום לתהליכים מהניסיון שצברתי בתוך יגור ובחברות בהן עבדתי מחוץ ליגור, ולהיות נציג של כולם בתקופה משמעותית זו למען עתיד יגור.

עמוס פרליס: המבנה הארגוני החדש של יגור הוא אתגר וגם הזדמנות גדולה לשינוי.

ועד הנהלה, לתפיסתי, יפעל במתכונת דירקטוריון שאחראי על קביעת אסטרטגיה וידיאג לאיוון בין הצרכים החברתיים והכלכליים.

אביא לדיוני הוועד את ניסיוני כמנכ"ל במשך 20 שנה בלגין, בטובופלסט ובחוי"ל בחברה בינלאומית, בנושאי תכנון, התייעלות והכנת תכניות פעולה לעת משבר.

אפעל לכך שתכנית המשק תובא לציבור בשלבים מוקדמים ויתאפשר לקיים דיון בהצעות החברים. תכנון תזרים מזומנים יהיה חלק מתכנית המשק המאושרת ויימסר מידע ברור על ההתחייבויות הכספיות לגורמי חוץ ולחברים. דיווח ומעקב אחרי ביצוע תכנית המשק יתבצע לפחות פעם ברבעון.

נושא מרכזי שעליו אשים דגש - קידום משמעותי של הבנייה החדשה, כדי להגיע בתוך 5 שנים לסיום שכונת הבלוקונים

לא עסקו בשאלת ניגוד אינטרסים והבדלי דעות בין ההנהלות השונות.

הצגת מועמדים לתפקידים

נועם שפיגלר: מועמד לתפקיד גזבר. אני מציג את מועמדותי לתפקיד גזבר יגור לקדנציה נוספת.

אני רוצה לסכם כמעט שלוש שנים. שנתיים מתוכן אנו שרויים במגפה עולמית, אשר מציבה הרבה סימני שאלה ומייצרת חששות ואי-ודאות.

כאשר הצגתי את מועמדותי לראשונה, עמדתי כאן ודיברתי על חמש הנקודות המרכזיות, שבכוונתי להתמקד בהן, על מנת לוודא את ביצוען.

אני רוצה להתייחס לאותן נקודות בדיוק ומה עשיתי בהן:

א. בקרה ושקיפות - דיברתי על הצורך בשקיפות גבוהה בתקופה בה השירות הציבורי ממומן כמעט כולו ע"י מיסים. במהלך התקופה הזו הקפדתי על העברת מידע שקוף ונגיש לכל חברי יגור באמצעים האלקטרוניים ובאסיפות. הקפדתי להיפגש ולשוחח עם כל חבר שחפץ בכך ולומר לו את דעתי הכנה, גם כאשר התשובה לא הייתה פופולרית.

שיפרתי את תהליכי הבקרה באירגון ע"י הטמעת תהליכים חדשים, הקפדה על נהלים ומערכת מידע חדשה.

ב. הפחתת המיסוי הגבוה - המיסוי ביגור ירד מאז תחילת השינוי בצורה ניכרת. גם מס האיוון וגם מס הקהילה - בצורה עקבית ואחראית. בסה"כ המיסים ירדו בכ-7 מיליון ש"ח לשנה ביחס לשנת 2018. כסף זה עבר, כמובן, לתקציבי החברים.

את מקום המיסים תופסות היום בעיקר העברות מהתאגידים. מעט סבסודים נפגעו. לגבי יעול המערכת הציבורית - עדיין לא בוצע בצורה מספיק עמוקה ויש עדיין מקום רב לשיפור.

ג. בנייה חדשה - דיברתי על בנייה לצעירים שהינה אחד היעדים המרכזיים של יגור. מאז 2019 נבנו ביגור שתי שכונות בהשקעה גבוהה מאוד מצד יגור. כרגע אנחנו בפתחה של הקמת שכונה חדשה נוספת של 20 יחידות שצפויה להתפרס על-פני שנתיים.

בנוסף נבנו 28 ממ"דים בשכונת לול מזרח. הכוונה בהמשך - להשלים את תוכנית בניית הממ"דים בשאר השכונות.

צריך לזכור שרוב הבנייה בוצעה בתקופה של חוסר ודאות עולמית ולמרות הקורונה שמלווה אותנו כבר כשנתיים.

ד. הצהרתי על הצורך לחזק ולבסס את יגור ע"י בניית תזרים יציב ובניית הון עצמי, שייתן לה את היכולת להגיב למשברים העלולים לפקוד אותנו, צמצום החוב החיצוני ובחינת החוב לחברים. בשנתיים האחרונות צמצמנו את החוב נטו של הקיבוץ בצורה ניכרת בכ-13 מיליון ש"ח. כאמור, למרות השקעות גבוהות מאוד שביצענו בשנים אלו.

ה. דיברתי על הצורך בבחינה ובייצוב העסקים הקיימים על מנת לוודא שאנו מפיקים מהם את מירב הערך הכלכלי הרצוי לקהילה. אני שמח לומר שמרבית העסקים נמצאים במגמת שיפור גדולה, והתוצאה היא שיפור ברווחיות של העסקים וגידול בהעברות לקהילה משנה לשנה.

בכוונתי להמשיך ולקדם נושאים אלו, שהם הבסיס לקיבוץ מבוסס ויציב, המעניק לחבריו ביטחון כלכלי ואיכות חיים גבוהה. אמשיך לקדם את תפיסתי אשר מאמינה בחברה יעילה וצודקת המעודדת את החזק והדואגת לחלש.

אני מבקש את אמונכם להיבחר לוועד ההנהלה של קיבוץ יגור. בתרמילי ניסיון, יושרה, הגינות, לב ענק, רגליים יציבות והמון אכפתיות ליגור שלנו ולעתידה.

יעל ס"ט רשף: שנים אני נעה בין המעשה החינוכי לעשייה ציבורית. האמת שהלב שלי נמצא בשני מקומות אלו, אוהבת את מלאכת החינוך, אך גם הרצון להיות מעורבת בקהילה, בה אני חיה ושותפה לתהליכים קיבוציים, פועם בתוכי. בשנים האחרונות בצד היותי מנהלת בית הספר הדמוקרטי, אני שותפה בקרנות לעזרה הדדית בכמה קיבוצים ומכירה מבפנים את טיב ההתנהלות של קיבוץ מופרט ואת מהות מערכות היחסים בין ועד הקיבוץ להנהלת הקהילה. במהלך השנים בהן כיהנתי כמזכירת יגור למדתי את אורחות יגור, הנהלים והתקנונים, הן הפנימיים והן כלפי המדינה והתנועה הקיבוצית.

אני מאמינה שתפקיד ועד ההנהלה בקיבוץ הוא להסתכל הכי רחוק שאפשר, ולחפש דרכים וכיוונים להתפתחות הקיבוץ מבחינה כלכלית, אסטרטגית ואף חברתית, אך בצד זה לדעת גם לשמור על אותם ערכים הנמצאים בבסיס הקהילה, תוך התאמתם למציאות המשתנה. לקיבוץ באשר הוא, גם המתחדש והמופרט, יש תפקיד חשוב מאוד בחברה הישראלית. החברים החיים בקיבוץ שותפים לחיים קהילתיים מיוחדים במינם, המושתתים על ערכי ליבה, אשר בעיניי חשובים מאוד: חינוך איכותי, דאגה לחבר החולה והסיעודי, חיי תרבות וקהילה ועזרה הדדית. חשוב שהוועד יהיה מאוזן ובנוי מנציגים ונציגות מכלל הגילים, על מנת שיהיה ייצוג הולם לכלל הצרכים של הקהילה. מתוך ניסיוני בתהליכים ציבוריים, אני יודעת להוביל ולהיות שותפה לתהליכים אשר נבחרו על ידי כלל חברי הקיבוץ. כל תהליך אשר ייבחר על ידי החברים/ות, ראוי שיעשה תוך הסתכלות מערכתית על המרקם ההטרוגני ביגור ומתן תשובות ראויות לכלל החברים - לדוגמה, תהליך השיוך, אשר עבר באופן עקרוני ובוודאי יהיה אחד ממטרות הוועד להמשיך ולהוביל אותו תוך שמירה על מערכת איזונים הוגנים לכלל חברי יגור. כמו גם פיתוח יגור, אפשרויות תעסוקה, בינוי וצמיחה דמוגרפית, ביסוס מערכות החינוך, חינוך מנגנונים השומרים על החברה/ה ובטחוננו/ה הכלכלי גם בעיתות משבר ומצוקה והמשך קיומה של יגור כישב שטוב לחיות בו לעוד שנים רבות.

גלית חגי: אני בת 60. נשואה, אמה לארבעה וסבתא לשתיים. נולדתי וגדלתי בקיבוץ גבעת חיים מאוחד. הגעתי ליגור לפני 37 שנים בעקבות נישואי לאלון. יש לי תואר ראשון בביוכימיה, תואר שני ודוקטורט בהוראת המדעים. כל חיי אני עוסקת בחינוך ובהוראת ביוכימיה בבית הספר האזורי "כרמל זבולון" ובטכניון. משמשת כרכזת פדגוגית של החטיבה העליונה ומלווה שנים רבות את תהליך ההתנדבות לשנת שירות ומכינות של תלמידי בית הספר. בעלת ניסיון רב בהנחיית קבוצות מחנכים ומורים ובהובלת פרויקטים מורכבים בסביבה דינמית ומשתנה. בעלת ניסיון במציאת איזונים בין שאלות ממסדיות וצרכי הפרט. שותפה פעילה בוועדות שונות ביגור ובהובלת פרויקטים, בעיקר בתחום החגים והתרבות. חובבת מקרמה מושבעת. מביאה עימי אכפתיות לאחר, יכולת הקשבה, ואהבת המקום וחבריו.

יורם ברנע: החלטתי להגיש את מועמדותי לנציג ציבור כיוון שאני דואג לעתיד הפנסיונרים ביגור. פעם חשבתי שהדבר הבטוח

ושכונת הבריכה. קידום השיוך כדי שלא יהיו עיכובי בנייה וייווצר מקור מימון נוסף לחברים שיאפשר להאיץ את הבנייה. לאור העובדה שלא צפוי בשנים הקרובות מהפך כלכלי בתאגדי יגור, כדי להפחית את המיסוי בעתיד נצטרך מהלכי התייעלות נוספים וגם צמצום הסבסוד. פשוט לחיות לפי יכולתנו. אפעל בשיתוף הציבור, לקידום תכניות התייעלות והפחתת המיסוי.

נטע שפירא-גולן: בת 36 נשואה ואמא לשניים, בעלת תואר שני בהצטיינות מאוניברסיטת חיפה בטיפול באמצעות אמנות. כיום עובדת כתרפסית באמנות בבית ספר "כרמל זבולון". השנה התקבלתי מבין מאות יזמים חינוכיים למלגה, במסגרתה אני מובילה הקמת סטודיו פתוח לטובת תלמידי ביי"ס.

אני מגישה את מועמדותי לוועד ההנהלה מתוך מעורבות ואכפתיות למקום בו גדלתי, דבר שהחל ב-2014 בהיותי חלק מצוות השינוי, שעסק בדיוור והורשה ועד להקמת גן המשחקים השנה (בקרום ההמשך). מאז יגור עברה כברת דרך ובעיניי נמצאת בצומת חשוב ומהותי בחיי הקהילה שלנו. שינוי מבנה ארגוני שאותו צריך ליישם בשטח, שיוך על כל נגזרותיו ואוכלוסיה מאוד גדולה עם צרכים מגוונים, שצרכים למצוא לה פתרונות מאוזנים. לתהליכים שיחלו בשנים הקרובות תהיה השפעה גדולה על אופי המקום לאורך זמן. לי חשוב לתרום מראיית הרחבה ולהיות חלק ממי שיציע את הקיבוץ קדימה למקום קהילתי איכותי השומר על ערכי הליבה שלו.

כחלק מוועד ההנהלה חשוב לי לפעול ולקדם את הדברים הבאים: - תכנון לטווח הארוך בכל תחומי הקהילה תוך שקיפות ניהולית מקסימלית והקשבה לרחשי החברים, כמו גם לפעול למען התייעלות כלכלית ועמידה בתקציב שהוגדר - ניתוב משאבים המושקעים על ידי החברים למקומות שיתרמו לכלל האוכלוסיה (ותיקה וצעירה כאחד) באופן ההגון והאפקטיבי ביותר שניתן. - בחינה ומתן פתרונות למצוקת הדיוור, במקביל לקידום הבנייה. - קידום הליכי השיוך.

עודד קוטליארי: ראשית אני מבקש מכל חברה וחבר לקחת חלק בהצבעות. העתיד של יגור חשוב לכולנו והוא תלוי רק בנו. אני מסיים שנתים וחצי של חברות במזכירות יגור כנציג החברים. חלק מהמטרות והמשימות שהצבתי לעצמי לקדם נדחו עקב שינוי בסדרי העדיפויות שהביאה איתה הקורונה. במזכירות עסקנו בשנים אלו בגל אתגרים ענק שחייב שינוי מסלול וחשיבה מחודשת, בריאה וחברית מתוך דאגה למערכת החינוך, למערכת הבריאות וליום יום היגורי. על הפרק עמדו: היציאות לח"ת, הבידודים, הפיטורים ומתן תשובות למצוקות שנוצרו עקב המצב בכלל והצרכים ביגור בפרט. עם כל הקושי לא ניתן היה לעקב את סדר היום הדחוף: חינוך המבנים ושיפוץ הדירות והבנייה החדשה.

בתפקידי במזכירות נוכחתי שוב ושוב בקיומו היומיומי של המשפט: דברים שרואים מכאן לא רואים משם. הקף הצרכים והאתגרים ביגור הוא גדול ורחב מאוד והוא מתרחש תוך כדי שינויים משמעותיים ביותר. תפקיד ההנהלה מורכב ורגיש ביותר. האחריות לחברה ולפרט היתה אבן יסוד בכל החלטה, ואני מאמין שכך גם צריך להיות בהמשך.

תמיכתכם בבחירתי להיות נציגכם במזכירות.

אני חושב שלהתלונן על מצב קיים זה קל, אבל להיכנס למערכת הקיימת ולנסות לשנות את המצב זה יותר קשה. אבל חשוב מכך - להרגיש שניסית לשנות מבפנים. המטרה שלי - להיות הקול שלכם ושלכן, בין אם אתם ותיקי הקיבוץ, הפוחדים מכל השינויים, או אם אתם מהצעירים הגרים כרגע בדירה שאיננה מתאימה לכם ורואים לאן הקיבוץ הולך ולא מבינים או מרגישים שקולכם יישמע.

אנחנו הולכים לקראת תהליכים שיגרמו לשינוי קיצוני באורחות החיים שהתרגלנו אליהם, וחשוב שיהיה מישהו שלא תמיד יילך עם הזרם, אבל תמיד יבקש עצה של מומחה ולא תנוח דעתו עד שהפיתרון ימצא.

ספי בארי (בתגובה לשאלה של אבשלום שוחר על תפקיד האסיפה במבנה החדש): האסיפה נשארה מעל הכול, כמו עד היום. תפקידה וכוחה לא השתנה. כל השינויים שהוחלט עליהם מתחוללים "מתחת" לאסיפה.

אבישי שורש: תומך במועמדות נועם שפיגלר לגובר. למרות חילוקי הדעות הקשים בינינו בנושאים מקצועיים. הפעילות שלו, מבחינת שקיפות והצגת הנתונים, משובחת וחסרת תקדים. אני מחבב ומעריך את אודי קינן. עם זאת, לדעתי, בתפקיד היו"ר צריך להיות אדם מבחוץ, ולחילופין, לניהול הקהילה הייתי מעדיף חברות יגור. ניהול הקהילה דורש הבנה בכלכלה וניסיון בתפקידים ציבוריים ולמועמדת לתפקיד יש את זה בשפע. תפקיד היו"ר הקהילה צריך להיות, לעומת זאת, מנותק מהסחר-מכר המקומי ועדיף בעל ניסיון בתפקיד הזה בדיוק, עם כל הערכה הגדולה שלי לאודי.

2. הצגת מועמדים לחברות: טירן רום, ניצן ובר

בועז אוחנה הציג את המועמדים (פירוט בגיליון הקודם).

ביותר זה קיבוץ. היום, לאור כל מה שיגור עוברת, זה בכלל לא בטוח. אני מודאג מהעתיד. אני בן 70, מקווה לאריכות ימים. דואג לגיל השלישי ביגור. אני מזהה תהליך שאנחנו, הפנסיונרים, מתחילים להיות נטל. מה שקרה עם הצעת המזכירות עם הממ"דים מחזק את חששותיי. המזכירות אומרת שב-2022 לא נבנה ממ"דים. מביאה גם טענה מוזרה שחלק מהחברים בשכונת הלול לא מעוניינים. זה לא רציני לתת סיבה כזו. המזכירות אומרת ששנת 2022 - רק לצעירים. אותנו, שכל חיינו עבדנו בקיבוץ שיתופי, שבעצם עבדנו פול גז בניוטרל, אנחנו כבר חפץ שעבר זמנו. אנחנו נטל על הצעירים. זה מתחיל בלא לבנות ממדים ב-2022 ומי ערב שב-2023 כן יבנו? גם כך האוכלוסיה הוותיקה מופקרת מבחינה ביטחון. מי ערב לנו שלא יעופו טילים, ואז אנחנו המבוגרים נרוץ למקלט ציבורי בעוד שהמשפחות הצעירות יכנסו לממ"ד בביתם. זה בסדר גמור שיש להם ממ"ד. זה מאוד לא בסדר שלנו, הפנסיונרים, אין ממ"ד. לכן אני רואה חשיבות עליונה להיות נציג הפנסיונרים במזכירות ולנסות להשפיע מבפנים.

שי מורן: נשוי לקרולין ואב לאלון, אלה ואן (שנולדה לפני שבועיים).

עובד כמרצה למתמטיקה ומדעי המחשב בטכניון ובמשרה חלקית כמדען ויועץ בחברת גוגל.

נולדתי וגדלתי ביגור, אבל בשנים האחרונות חיינו בארה"ב במסגרת פוסט דוקטורט. בשלב די מוקדם ביחסינו קרולין ואני החלטנו שאנחנו רוצים להיות ביגור ולגדל בה את ילדינו. דבקנו בהחלטה זו גם כאשר עלו בפנינו אפשרויות אחרות, שאולי נראות מפתות יותר. אני סבור שלחיי קהילה יש ערך ייחודי שאין לו תחליף, ואשמח לתרום ככל שאוכל לקהילה ולמשק יגור.

נחן לזר: אני בן זוגה של נעמה ארגוב. אני עובד במחסן התשתיות ביגור וכפרויקטור של בניית שכונת הבלוקונים. אני מבקש את

1. בחירת נציגי ציבור להנהלת קרן הסיעוד

יהודית זמיר, ספה סוויצקי, חביבה קול

כולן נבחרו להנהלת קרן הסיעוד.

2. הצעת אהוד ס"ט ואביהו קול לשינוי תוכנית המשק 2022

מתוך סכום של 8 מיליון ש"ח שבטעיף: בניית קבע חדשה + ממ"דים,

ויקצו 2 מיליון ש"ח להמשך בניית ממ"דים בשכונות הוותיקות, כאמור ב"חוברת השינוי".

נגד - 353 (68%), בעד - 165 (32%) ההצעה לא עברה.

3. הצעות עמוס פרליס לשינוי תוכנית משק 22

להוריד במיסוי הפנימי עוד 1,250 אלפי ש"ח תוך ביצוע השינויים הבאים בתקציב המוצע:

הצעה א': להוריד 420 אלפי ש"ח - הפחתת הסבסוד בחדר אוכל (דרך התייעלות והעלאת מחירי הארוחות).

נגד - 380 (74%), בעד - 136 (26%) ההצעה לא עברה.

הצעה ב': להוריד במיסוי הפנימי עוד 420,000 ש"ח, הפחתת הסבסוד בחינוך והעלאת תשלומי הורים.

נגד - 419 (82%), בעד - 95 (18%), ההצעה לא עברה

הצעה ג': להוריד במיסוי הפנימי 410,000 ש"ח, הפחתת הסבסוד בבריאות (התייעלות והגדלת השתתפות החברים בהוצאות)

נגד - 443 (87%), בעד - 69 (13%), ההצעה לא עברה.

מכתב לחברי יגור

שלום וברכה לחברי יגור,

שמי רחלי ברנדשפט ואני חברת קיבוץ גשר שבעמק המעיינות. נולדתי לא רחוק מיגור - בוואדי ניסאנס שבחיפה - ובנערותי עברתי לקיבוץ גשר.

אני יודעת, כחברת קיבוץ, כי קשה לראות ולהכיר מבעד לקורות החיים את האדם שמציג עצמו לניהול הקהילה, (לראשונה, לא חבר אלא חיצוני), לכן אכתוב את נקודת המוצא שלי לתפקיד זה: **זוהי זכות גדולה לקחת חלק, להשפיע ולעזור לחברים בחיזוק הקהילה שהיא ביתם.**

דרכי היא דרך של למידה, הקשבה ולימוד, הבנה של מרקם החיים ויצירת תוכן שיתוף פעולה עם כלל בעלי התפקידים, מנהלי הפעילויות וכלל החברים, כדי לקדם ולהתקדם ליצירת מכנה משותף רחב שיקדם את הקהילה.

אני מודעת לכך, כי קהילת יגור נמצאת בשלב של קיבוץ אחר שינוי וכי ישנם תחומים רבים המחייבים תשומת לב מעמיקה וטיפול. ניסיוני כמנהלת קהילה בקיבוצים שונים, בתהליכי השינוי והיישום בהם במשך 20 שנה, מסייע לי ליצור פתרונות והסכמות בתחומים הנדרשים.

יחד עם זאת, הקצב, העיתוי וההתקדמות - ייעשו תוך למידה, בחינה והחלטה משותפת של כלל החברים.

שולחנו של מנהל קהילה תמיד מלא, ותחום העיסוק שלו הוא רחב וגדוש בעניינים רבים. עם זאת, חשוב לי לציין מהם שלושת התחומים שנמצאים תמיד בראש סדר העדיפויות שלי: **א. חינוך** - התחום המכריע ביותר מכל הבחינות, ששולח זרועות לכלל הרבדים וההשלכות על חיי הקהילה בהווה ובעתיד.

ב. צמיחה דמוגרפית - תחום מחויב המציאות, אם קהילה הינה תאבת חיים להמשכיות של חייה, מסורתה והמורשת שלה.

ג. נוי - נשמע מפתיע, אבל מכיוון שזה היה התחום הראשון שעסקתי בו עם הגעתי לקיבוץ ובמשך שנים רבות, נוכחתי לדעת, כי לנראות המקום יש השפעה עוצמתית על חוסן הקהילה ותפישתה את עצמה. הרבה יותר ממה שאנחנו חושבים.

קשה לפרוש במכתב אחד את תפישת העולם הרחבה שלי לגבי ניהול קהילה, את ניסיוני ואת התובנות שהוא הקנה לי, לכן אסיים בהבטחה: אני נחשבת בעיניי רבים כשחקנית נשמה ולא ירחק היום, בו אתחיל לדבר על יגור בלשון שייכות, ואראה עצמי כחלק מאנשיו, שביליו ומהותו. לא ירחק היום שאראה בו את ביתי.

אני מאחלת לכם ולי **מסע** מוצלח, לומד, קשה וארוך לעיתים, אבל מסע שיביא אותנו למטרות שנציב יחדיו.

רחלי

גאים בנעם

נעם ובר, בנם של מירי ומיכאל, דוקטורנט בפקולטה להנדסת חומרים בטכניון. שותף במחקר פורץ דרך בחומרים המתקנים בעצמם תהליכי בלאי ופירוק, בדומה לגוף האדם.

נעם: מצאנו שטיפול כימי מסוים בפני השטח של הגביש גורם לכך, שהפגמים נדחים אל מחוץ לגביש, וכך בעצם הגביש מרפא את עצמו. התגלית הזו תאפשר בעתיד ליצור תְּקנים שיהיו עמידים יותר, ואף יוכלו לתקן את עצמם ולחזור לפעילות מלאה, במידה וניזוקו.

החלק שלי בפרויקט הזה כלל ניתוח מתמטי של תנועת הפגמים בתוך הגביש. לצורך כך כתבתי קוד במחשב, אשר יכול לזהות את הפגמים בתוך הגביש ולעקוב אחרי ההתפתחות שלהם לאורך זמן. יכולנו להפיק מכך מידע רב עליהם, אשר כלל את קצב הגדילה שלהם, את מהירותם ואת המיקומים המועדפים עליהם בתוך הגביש. הניתוח הזה איפשר לנו להבין מהם הכוחות הפועלים על אותם פגמים ולחזות כיצד הם יתנהגו בתנאים שונים (לדוגמא: לאחר טיפול פני שטח או בלעדיו). הבנה זו חשובה למימוש הפיתרון שלנו בקנה מידה רחב יותר ואף יכולה לסייע ביישום פתרונות דומים עבור חומרים נוספים בעתיד.

בדברים, שכן הצלחתי לעשות שם ושחברים זוכרים לי עד היום. לגבי המבנה הארגוני שלכם, שעבר בהחלט אסיפה, אני רואה שחברים מערערים עליו, אפילו שהוא עבר. לא טוב שהרבה חברים לא מבינים או שלא מקבלים אותו.

שאלה: מה למדת עלינו בתהליך ההיכרות עם יגור עד כה?
רחלי: היו לי שתי שיחות ארוכות מאוד עם צוות האיתור. עלו דברים רבים. התגובות שקיבלתי בחוץ התחלקו ל"אל תיכנס, זה קן צרעות", וגם "את יודעת מה זה לנהל קיבוץ כזה גדול"? מצד שני, הבחירה בי כמועמדת מבין מועמדים אחרים מאוד מחמיאה. יגור, בכל זאת, בעשירייה הפותחת של התנועה הקיבוצית, לא רק בגלל הגודל. בכפר גלעדי נכסתי פעם ועברתי ליד בית הקברות המיתולוגי והרגשתי את מְשֶׁק כנפי ההסטוריה (אני מורה להסטוריה), יגור נותנת אותה תחושה.

אבל הגודל בוודאי משפיע, אבל התהליכים אותם תהליכים. יגור נמצאת ארבע שנים אחרי השינוי ועדיין המלאכה רבה. המלאכה שנותרת היא זו שמעניינת אותי. אין עצירה, צריך לעשות התאמות. התהליכים האלה מעניינים אותי ולא רק הניהול השוטף. יגור עוד לא נגעה בתפוחי האדמה הלוהטים ויכולה ללמוד מטעויות של אחרים, ואני הכרתי הרבה טעויות כאלה. היו לי כמה אופציות ורציתי שהקיבוץ יעניין אותי. בדקתי אפילו קיבוצים דתיים. יגור מעניינת ומושכת אותי, אבל זה מסע ארוך. היחס שלי לוותיקים עמוק ורגיש. הצעירים לא תמיד מספיק רגישים. אני בעצמי כבר לא צעירה והקירבה בגיל עושה את שלה. אני נפגשת עם מועדוני הוותיקים על בסיס קבוע אחת לחודש וחצי, וחשוב לי הקשר. מנהל הקהילה הוא שילוב של המזכיר של פעם עם הבנת הצד העסקי והכלכלי.

אבשלום שוחר: יגור במשבר חסר תקדים, בעבר המעברים בין הדורות היו חלקים. היום המערכת הופכת אינטרסנטית ודורסנית, והדוגמה היא "פניית הפרסה" של ההחלטה

מפגש עם רחלי ברנדשפט

דוב ישורון: הציג את רחלי וסיכם את עבודת צוות האיתור (ראה דיווח אסיפה 29.12.2021).

רחלי ברנדשפט: אחזור בקיצור על הדברים שנאמרו באסיפה. בעקבות אי קבלת השינוי אצלנו בגשר ועזיבה של קבוצת חברים גדולה, הובאה חברה חיצונית להנעת תהליך חדש, ואני נבחרתי למזכירות. אני הייתי זאת שבמהלך השינוי התנגדה להשאיר פצועים בשטח, כלומר להפקיר את החלשים לטובת בעלי ההכנסות הגבוהות. כאמור, החברים המבוגרים נשארו כ"קסטטה" סגורה בהסדר דומה למציאות השיתופית, ועבור שאר החברים נוצר מודל מאוד רך, שהתבסס על ההנחה שרק צריך להחליט על המודל והכול מסתדר. זה לא כך. מדובר בתהליך ארוך ולא פשוט. המודל השיזורי הצליח בעוד קיבוצים רבים. המעבר לקיבוץ מתחדש לא מתחולל ביום אחד, אפילו לי קשה להפנים את זה לפעמים. לאורך כל השנים חברים ותיקים אומרים לי "לא ידעתי על מה אני מצביע". קשה לי עם זה מאוד, כי זה מבטא סוג של יאוש מהיכולת שלהם להשפיע. הקיבוצים האחרונים שעבדתי בהם היו מזרע, שם עבדתי לאחר ביצוע השינוי, ונשארתי ארבע שנים, וכפר גלעדי. הכי חשוב לי, שגם אחרי השינוי החבר ירגיש שזה עדיין הבית שלו. יש ניכור של הפרט ויש מאבק בין קבוצות גיל, אבל אסור שהניכור ימחק את השייכות ואת ההזדהות עם הקהילה. אני מכירה את החוויה של העזיבה הפנימית מהחיים שלי בגשר, כשאומרים לך "לך לך לדרכך", זה יכול לקרות לכל אחד, ואת זה אני רוצה למנוע. לא יקרה כאן שום דבר בניגוד לרצון החברים. הדעה שלי לא רלבנטית כמעט, אביא מהניסיון והידע שלי, אבל יגור תחליט בעצמה על דרכה וזהותה. בתחום זה הצטבר המון ניסיון ואני אשתף במה שלמדתי. אני בעד פשרות ופתרונות מחוץ לקופסה, עד כמה שאפשר עם הפנים לחבר.

המחמאה הכי גדולה שקיבלתי בשנים שאני מנהלת קהילה, הייתה דווקא באחד הקיבוצים הקשים והמורכבים, כפר גלעדי, מחבר מרכזי, אחרי שעניין של שמונה שנים הצליח להגיע לפתרוננו. הוא אמר לי, "אפילו שזה לא היה מה שרצינו, לא ויתרת על העקרונות שלך כמנהלת קהילה". מצד שני, בכפר גלעדי היתה מלחמת עולם בין שתי קבוצות. לא הצלחתי להשכין שלום ולהפסיק את זה. ברגע מסוים ניגשתי ליו"ר ואמרתי לו, תוציא אותי מהמאבקים הפנימיים האלה, כדי שאוכל להמשיך את עבודתי. לא אלך עם אף אחד מהצדדים. הוא אמר שזה יוביל לפיטוריי, וזה מה שקרה לי ולעוד כמה אנשים שהיו מעורבים ובחרו לבסוף למשוך ידיהם. לא הייתי מוכנה להשתתף בדברים מאוד קשים, שהיו שם והיו מנוגדים לעקרונותיי ולגישתי. חוץ מזה יש לי סיפוק וגאווה

ההנהלות היום בקיבוצים המתחדשים עומדות בדחילו ורחימו מול ההנהלה העסקית ומבקשות כסף. החברים הם גם הבעלים וגם הנמענים של ההכנסות. מנהלי העסקים תמיד אומרים שהיתה לנו שנה קשה וחייבים להשקיע בעסקים. האתגר שלי הוא למצוא את הדרך יחד עם הקהילה - ליהנות מפירות הנכסים בלי למוטט ולפגוע בעסקים. אי אפשר לעבור משנה לשנה בלי שיעברו כספים מהעסק לקהילה. התשתיות ברוב הקיבוצים קורסות ומתפוררות, מי שמשלם את המחיר זה החברים, שצריכים לשלם מכספים הפרטי על ההזנחה של הקיבוץ. צריך להיות אינטרס משותף למצוא את האיזון. הראייה של שיקום התשתיות, למשל, צריכה להתייחס למידי וגם לטווח הארוך. האיזון הזה הוא גם האתגר הגדול של היו"ר ותנאי לשיתוף פעולה מוצלח בין האגפים.

יוחאי שלם: מבחינתי, זה שאמרת שקודם את צריכה ללמוד, כבר הופך אותך לראויה. על סמך הדברים שלך, כפנסיונר ותיק אני תומך בך. עד הפרטה סחבנו ביגור 45 שנים של עם הפנים "לחדשים ולצעירים", הצעירים חרשו את הוויל ואנחנו בנינו להם את הדירות. חשבתי שכאשר תהיה הפרטה, ההפקרות של חופש הבנים תסתיים, ולא נעמוד בדילמה של "דירות לצעירים מול מיגון". דרך אגב, עם רצון טוב אפשר לפתור את הבעיה הזאת. יש כסף. היום נמצאות ברשימת הנרשמים לדיר חדש, משפחות שוויתרו על התור מחוסר אמצעים. זאת בעיה קשה בעיניי. ערכית עוד לא למדנו ולא הפנמנו שאנחנו כבר לא קיבוץ, אנחנו אנשים שמתפרנסים ממשכורת או מפנסיה. הנושא המרכזי פיננסית ומשקית, הוא לא הניגוד בין משק וקהילה, אלא ניהול החוב. זה, ולא יצירת אמצעי יצור חדשים הוא האתגר הגדול שלנו.

שהתקבלה בעניין הממ"דים על ידי הצעירים נגד הוותיקים.

רחלי: אני לא בטוחה שאפְּחָר, בוודאי בשלב הזה לא נכון מצידי להתייחס לנושא כל כך מורכב. על פי השקפת עולמי, אם קבוצה גדולה מרגישה פגועה אי אפשר להתעלם מזה.

הלל לויתן: אני מקווה שתיבחר, אבל לא יהיה לך הרבה זמן ללמוד. את מדגישה שאת צריכה את הזמן ללמוד ולדעת, זה זמן שלא יהיה לך.

רחלי: אני חולקת על זה. גם שבוע ושבועיים זה זמן למידה. אני מבינה שהדחיפות גדולה. בכל מקרה אני לא אחליט לבד. יש ועדות ואסיפה. אני שומעת ומובילה לפתרונות, גם אם זה לוקח זמן.

אבישי שורש: השאלה העיקרית היא ההתאמה לתפקיד. ליגור יש מבנה חדש עם יו"ר ושני אגפים תחתיו. את תמיד היית מנהלת קהילה. הקשר בין קהילה ועסקים עמוק וגדול. אני לא רואה אצלך רקע כלכלי. מי שעוסק בקהילה חייב להבין ולהיות בקיא גם בענייני כספים. אני מוטרד מזה שהקריירה שלך "הולכת לרוחב" ונשארת בשכבה של ניהול קהילה. הבעיה העיקרית של יגור, שאנחנו כחברים לא החלטנו מה אנחנו רוצים. וככה עושים החלטות ומשנים אותן, בלי שהתקיים דיון אסטרטגי.

רחלי: אמרתי קודם שהתפקיד אותו אני עושה כל כך הרבה שנים דווקא כולל צד עסקי וכלכלי. זה לא משהו שזר או לא מובן לי, ההיפך הוא הנכון. בכל המקומות שהייתי עבדתי מול תקציב. אני לא מסתירה שחילוקי הדעות שהיו לי בהרבה מקומות, היו על רקע הדרישה שלי להקצות יותר כסף לקהילה.

סכנה חדשה ברפת

רני טנא: הקמת סכנת העגלות החדשה ברפת הסתיימה בשעה טובה. וזה המקום להודות לצוות הענף ולעמיתי בשן, הבלתי נלאה, על האנרגיות והגמישות בתקופת ההקמה.

כמאמר המשורר (פרפראזה):
מי שבא לחדר האוכל
במגפים עם זבל ישר מהרפת
מקבל מהמגישה סכנה נוספת.
("כבוד" - יורם טהרלב, משק יגור טיוטה)

מדרש חופשי - גדי רביב

ביום רביעי ג' בשבט תשפ"ב 5.1.2022
הבאנו לקבורה את חברתנו
שרה דוד ז"ל
בית יגור אבל עם המשפחה

שיחה עם מיכל רביב ועפר זוארץ על השתתפות במרתון טבריה רוחלה סגל

"כשראיתי את השער של קו הסיום ואת הילדים שחיכו לי, פרצתי בבכי", אומרת מיכל רביב. "עלמה לא הבינה למה אני בוכה. אמרתי לה שאלו דמעות של שמחה שהגעתי לקו הסיום!" הרגשת ההתפרקות והדמעות של מיכל באו לאחר שסיימה את ריצת המרתון (42.195 ק"מ) בטבריה. "כשמסיימים ריצה כזאת הרגשת הסיפוק היא עילאית", היא מוסיפה. במרתון שנערך בטבריה ב-10.12.2021 השתתף גם עפר זוארץ. עפר, אדם צנוע, מרגיש הרבה יותר טוב בריצה וברכיבה על אופניים מאשר להיות במרכז העניינים. הוא ממעט לדבר על עצמו. כשביקשתי את רשותו לשוחח על המרתון הוא אמר: "דברי עם מיכל. היא האלופה האמיתית. לה יש את החוזק המנטלי. ליוסי ארדיטי, המאמן שלנו, יש את הניסיון ואני אחריהם". לו ולה זו הייתה ריצת המרתון הראשונה. "באימונים חשוב להתאמן בזוג", הם אומרים ומיכל מחדדת את הנקודה: "החברותא היא עניין מאוד משמעותי באימונים וגם לאחריהם". וכשהם מדברים על חברותא, הם מתכוונים לפירגון ולתמיכה אחד בשני, כי בריצה כזאת ההתמודדות עם הקושי מתקיימת בשני מישורים עיקריים: במישור המנטלי ובמישור הפיזי, והשותפות עוזרת להתגבר על הקשיים. שניהם אינם רצים תחרותיים, אבל התחרות היא בהחלט מדד בהשוואה לאחרים. היא מחייבת התמדה וגם הקרבה, כי לכל אחד מהם בנוסף לעבודה יש סדר יום נוסף שאינו נכלל בליווי של האימונים. בסדר היום של מיכל חשובה השמירה על השיגרה. את העזרה המרבית היא מקבלת מתוך משפחה וגם מחברות וחברים. "בשבתות כשאני יוצאת מוקדם לרוץ, עלמה אחראית להעיר ולארגן את אחיה. היא לוקחת את מקומי ומאפשרת לי להעדר. למפגשים שלנו אני מביאה את העוגות שהיא אופה. בלעדיה לא הייתי יכולה להשתתף בריצה כזו". עפר מספר, שכאשר היה בחופשה בים המלח עם חברים, המשיך לקיים את תכנית הריצות כאילו הוא לא בחופשה. "כשהם כמו אני הייתי כבר אחרי ריצה של עשרות קילומטרים וזו תמיד פתיחה נהדרת ליום חדש".

הרצה למרחקים ארוכים!

"אני זה לא הסיפור", אמר עפר והתכוון למיכל, "עם סיפור חיים כמו שלה אחרי כל מה שעברה, ההשתתפות שלה בריצת המרתון זה לא דבר מובן מאליי". מיכל מקשיבה. "תודה עפר", היא אומרת. ככל שהשיחה מתארכת גם אני מהרהרת ביני לבין עצמי: איך היא עושה את זה? איך היא מנווטת את חייה ומצליחה לעמוד בכל המשימות, שהחיים הפילו עליה וגם להתאמן לריצה כמו המרתון? נראה שהאתגרים בחייה הם, מרוץ אחד ארוך נגד מכשולים פיזיים, מנטליים ונגד הזמן. דווקא הקשיים מחשלים. היא רצה למרחקים ארוכים והתמודדות עם קושי אחד בונה את הכוח להתמודד עם הקושי השני. זה לא רק ספורט, זה אופי, זה אופטימיות וכוח רצון מדהימים. "הספורט ממש הציל אותי", היא משחזרת לאחור.

לשאלתי, מתי התחילה לרוץ? היא עונה: "הטריגר היה הסרטן". הוא נחת אצלה בלי הודעה מוקדמת כעשרה ימים לפני חגיגת בת-המצווה של עלמה. (איריס וילהרוסה וליסה רום נתנו כתף והרימו ערב משגע). איה הייתה אז ביסודי וינון בן. באותה שעה קשה היא הגיעה לשתי תובנות משמעותיות: הראשונה, שהיא צריכה עזרה בבית והשנייה, שהציאה מהבית, אפילו לזמן קצר, עושה לה רק טוב. "הייתי חוזרת מטיפול בכימותרפיה, נחה ויוצאת להליכה. זו הייתה השעה היחידה במשך היום שלא חשבתי על הכאבים ולא הרגשתי בחילות. נכון, היו פעמים שחזרתי בלי כוחות, אבל למדתי לאזן את עצמי, לא להגזים ולא להשתולל". לא מיד

היא הצטרפה לקבוצה. "פחדתי שלא אוכל להתחייב, כי הילדים היו תמיד בעדיפות ראשונה". הטיפול בילדיה תופס חלק גדול מזמנה עד היום וזה כולל הסעות, טיפולים, ערבי הורים, שיחות עם מטפלים, אחריות שלעולם אינה נגמרת. באותם ימים באופן פרדוכסלי, הריצה וההליכה היו הזמן בו התחדשו כוחותיה "דחפתי את הריצה איפה שיכולתי, איפה שהיה רגע חופשי, איפה שהסתדר, לא ויתרתי. יש משהו בריצה שהיא מאוד מאתגרת, מאוד משחררת. כל ריצה מתחילה בלצאת מהבית, לצאת מהאיזור של הנוחות. הקילומטרים הראשונים תמיד מאתגרים, אחר-כך נכנסים לקצב, לומדים להכיר את הגוף ויכולותיו וכיצד לשמור על האנרגיה האישית בתוך כל המאמץ ורצים".

השאלה המתבקשת היא מדוע לרוץ מרתון? על כך עפר עונה, כי החליט לרוץ למרחקים ארוכים כדי לשפר את הכושר הגופני שלו ברכיבה על אופניים. "הסתכלתי על יונתן אברך", הוא נזכר, "וחשבתי לעצמי, לא חושב שאוכל לרוץ כמוהו אי פעם במרתון". אצל מיכל התקבלה החלטה כזו לפני ארבע שנים. את הצעדים הראשונים עשתה בחדר כושר עם גיורא כספי, שאמר לה שבריצה צריך להציב מטרה. האתגר הראשון שלי היה לרוץ עשרה קילומטרים במרוץ הלילה בת"א". "התבוננתי ברצים האחרים וחשבתי לעצמי, האם גם אני יכולה לרוץ למרחקים ארוכים. הייתה בי הסקרנות והרצון לבחון את עצמי וזה הוליד מאוחר יותר את הרעיון לרוץ במרוץ מרתון". כשסיפרה את זה לעמוס עוז, מי שהיה מאמנה הראשון, הוא אמר לה: "מיכל את מתחילה ואינך יודעת אף פעם אם תסיימי".

"חלום המרתון הנוכחי התחיל בתקופת הקורונה", הם אומרים. "המאמן שלנו חיפש אנשים לקבוצת ריצה. הוא רצה להגדיר לנו מטרה יותר משמעותית ויותר אטרקטיבית שתמשוך אותנו לצאת מהבית דווקא בתקופה כזאת, שאי הוודאות בה והדאגה סוגרים אותנו בין ארבעה קירות. הוא הציב לנו מטרה יותר

הם יוצאים לאימונים. איך הם עושים את זה? "היינו מאוד ממושמעים ומחוייבים", הם אומרים. בחמסינים הריצות קשות יותר. אז צריך להרבות בשתייה ולתחזק את הגוף במלחים שהוא מאבד. לרוץ בגשם זו חוויה מיוחדת. הדבר החשוב בהכנות הוא לבנות את הדברים בזמן. להביא את הגוף למצב שיהיה מוכן למאמץ, אבל לא מותש. למעשה האימונים היו מאוד אינטסיביים לפני המרתון. הם היו יותר קשים מהריצה במרתון עצמו. באימונים יש קצב התקדמות. ויש שבועות של הורדת הנפח למנוחה והתאוששות, יש עייפות ויש קשיים. "אבל הכי חשוב", הם אומרים, "לא להפסיק, להיצמד לתכנית ולהיות ממושמעים להנחיות המאמן, כי יוסי הוא מאמן ותיק עם הרבה ניסיון וחשוב להקשיב לו". את לוח הזמנים בהכנות לקראת המרתון הנוכחי שיבשה קצת מחלתה של מיכל, שנעדרה לצורך טיפולים. אבל שניהם לא ויתרו והמשיכו ביחד תחילה במסלול של חצי מרתון ובסוף במרתון עצמו. "אני מעדיפה בריצות ארוכות לרוץ בלי שעון, בלי מדידת קצב הפעימות של הדופק וכו'. זה מקל עלי, כי אני לא חושבת כמה נשאר לרוץ. פשוט חושבת על דברים אחרים". "אצלי", אומר עפר, "מאוד משמעותי כשאני עובר את חצי המרחק. החזרה תמיד נראית לי קלה יותר".

המרוץ

למרות שיוסי הקפיד להזכיר להם שהמרתון הוא עוד ריצה ולא דווקא הכי קשה, והדבר המשמעותי זה התהליך. הם חשו בדרך לטבריה התרגשות. משהו אחר, שלא מרגישים באימונים. "הגענו לטבריה, ערב לפני המרוץ", הם אומרים. "טבריה התמלאה ברצים. בעיר

נועזת, לרוץ במרתון". עפר בדרכו השקטה והמופמנת הסכים ומיכל מחייכת, "אני קפצתי על זה בשמחה". ואכן תוך שבועיים יוסי שלח את תכנית האימונים והלוח שלה ויצאו לדרך.

האגדה מספרת על שליח אתונאי, פידיפידס, שרץ מהעיר מרתון עד אתונה בשנת 490 לפנה"ס, על מנת להביא את בשורת הניצחון של היוונים על הפולש הפרסי, ולאחר שמסר את הידיעה צנח ומת. התובנה מהניסיון הטרגי של רץ המרתון הראשון היא שצריך להכין את הגוף למאמץ כזה. לצורך זה, יש חשיבות להכין תכנית מסודרת של אימונים, תזונה, שינה מסודרת וכו'. נשמע מאוד פשוט והגיוני, אבל במציאות זה דורש התמדה ומחוייבות. כשאנחנו מדברים, אי אפשר להתעלם מכך שהריצה המשותפת יצרה ביניהם חברות מיוחדת שלה, אגב מחוברים גם בני משפחותיהם. "ההתארגנות ביחד סביב נושא משותף יוצרת חברות מאוד בריאה", אומרת מיכל ומוסיפה, "היתה ביגור קבוצת ריצה מאוד גדולה שהתמידה הרבה זמן. לאחר הריצה היינו פותחים שולחן והיה בזה כיף מיוחד. לצערי, הקבוצה הזו התפרקה, אבל עדיין אנחנו 'פותחים שולחן', כי זה חלק מההווי של הריצה. עופר אחראי על הקפה, יוסי על הבירות ואני מביאה את העוגות שעלמה אופה".

הכנות למרוץ

ריצות המרתון יכולות להתקיים בנופים ובתנאים שונים. בארץ יש כמה מסלולים ולכל אחד מהם צריך הכנה מתאימה. לדוגמה, כביש סלול במישור, דרכים בשטחי מרעה, על גבעות ומישורים בגלעד, ברמות נפתלי ועל הרי הגעש בגולן. הכנת הגוף לקראת המרוץ נעשית לפי תכנית, המתבססת על נפח שמגיע בחודש האחרון לפני המרתון ל-65 ק"מ. במהלכו צריך לרוץ חמישה ימים ויום אחד מנוחה. בדרך כלל אחרי הריצה הארוכה של השבוע מוקדש יום אחד לאימון חיזוקים. עפר עובד בלגין ומיכל בבית ספר בעכו. לאחר יום עבודה הם יוצאים ביחד להתאמן. רצים בכל מזג אוויר. לילה או יום, כשאחרים מתכרבלים מתחת לשמיכה החמה או נחים מול הטלוויזיה,

הרגעים הרגשתי שמישהו מחבק אותי, זו הייתה הפייסרית שאחריה רצתי. היא אמרה לי 'כל הכבוד', ולילדים אמרה: 'איזה אמא נהדרת יש לכם'. זה היה מאוד מרגש. את התהליך עד לריצת המרתון, עברתי עם ילדיי. הם היו שותפים מלאים למאמצים ולשמחה". והיא מסכמת "כשהתקרבו לסיום, עלמה הצטרפה אלי לריצה ויחד חצינו את קו הסיום. איה בתי רצה בחיפה עם עמותת 'אתגרים' כל יום שישי על חוף הים. הריצה נותנת לה ביטחון עצמי. יש דברים שלומדים אותם מהחיים ולא בבית הספר, ואיה מוכיחה שיש לה כוח רצון ששובר מוסכמות. הנחישות שהיא מפגינה בריצה זה חלק מהמסר שלי אליה ושלה אליי".

אני כותבת הרבה על מיכל ומעט על עפר, כי הוא עצור וביישן ופחות מדבר על עצמו. הוא יותר בעניין הריצה והמעשה. כמו שהוא אמר, כשרצה להסית אותי מהראיון: "מיכל היא אלופה". אבל אין ספק שגם הוא, בגלל החברותא והאימונים המשותפים, בגלל התמיכה והפירגון, בגלל הכול. ביחד הם הצליחו להגשים את המטרה שהציב להם מאמנם.

ומה הלאה? עכשיו צריך להגדיר מטרה חדשה.

הייתה אווירה של שמחה. באו קבוצות גדולות וקטנות, אנשים בודדים וזוגות. ערב לפני המרוץ, פוגשים את כולם במסעדות, אוכלים פסטות, שותים יין (בלי להגזים) ומתכוננים נפשית לקראת יום המחר. "הרגע הזה, כשהוא מגיע, הוא מרגש", הם אומרים. ביום של המרוץ מזג האוויר היה נוח. ראשונה יצאה לדרך ארנה שגם היא השתתפה, אבל במסלול של חצי מרתון. לאחריה יצאו עפר ומיכל. הריצה ארכה כארבע שעות וחצי. "אני כל הזמן הסתכלתי בשעון", אומר עפר, "לראות שהקצב בסדר. ברגע שאתה נכנס לקצב של הריצה אז יש את הביטחון שתסיים את המרוץ". מיכל נצמדה לפייסרית (פייסר - רץ שמכתיב קצב). היא ידעה לכוון את הקצב ורצה בקצב הנכון, וזה נתן לה ביטחון. המרתון היה תחרותי, אבל הם התחרו בעיקר עם עצמם. הקהל מסביב הוסיף המון צבע. "הקיבוצים בסביבה הוציאו את הילדים וכולם מחאו לנו כפיים וצעקו 'כל הכבוד!' דיגי". ניגן מנגינות קיצביות, היו תחנות האכלה ומים לאורך כל המסלול. הפנינג שלם. ובסוף חיכו לנו המשפחות שלנו. לכל מי שסיים שמו זר של ענפים ועלים ירוקים. הייתה התרוממות רוח עצומה". ומוסיפה מיכל: "קשה להגדיר כמה שמחה חשים לאחר הסיום. אנשים מחייכים אחד לשני. באחד

חצבים ואורנים בכרמל

"ארץ הפלאות" - איחוד האמירויות

שיחה עם צביה יעקובי, אביה אדר ואריאלה וולק שחזרו מטיול באיחוד האמירויות רוחלה סגל

אני מגדירה את הרגשתי בשני מישורי התייחסות: מה שרואים ומה שמרגישים. מה שרואים, שהכול אחר, מפתיע, ראוותני. אי אפשר להאמין שיד אדם מסוגלת לבצע פרויקטים כל כך מדהימים. לפעמים הייתה לי הרגשה כמו עליסה בארץ הפלאות. דבר נוסף היה הרגע המיוחד בו נחתנו בשדה התעופה באבו-דאבי, וראינו מטוסים מסוריה, מלבנון ומעוד ארצות ערביות, שאין להן קשרים עם מדינתנו. מה שמרגישים זה כמעט כמו מהפך. מדינות, שעד לא מזמן הגדירו את עצמן כאויבים שלנו, הם אנשים כמונו, סקרנים לפגוש אותנו ולהתקרב לעולם המערבי. אזרחים מוסלמים, שהקשר לדת אינו מכתוב התרחקות והתבדלות.

אביה: נחתנו בשדה התעופה, הוא היה גדוש באנשים, רובם אנשים שלפי לבושם נראו תושבי דובאי או כאלה שבאו לעבוד. אנחנו היינו התיירים היחידים שם. במשך הזמן גילינו, שמלבדנו היו למעלה מחמישים קבוצות שביקרו בדובאי במקביל.

צביה: בעיני המיוחד היו המגדלים. עלינו על גורד השחקים (בורג-חליפה) הכי גבוה בעולם. עברתי מחלון לחלון והסתכלתי על הנוף וזה היה מרשים מאוד.

אביה: זו ארץ שכונה המגדלת רק מגדלים.

אריאלה מתארת בהתפעלות: הם משנים את הטבע. לקחו את הים והכניסו אותו ליבשה ולקחו את החול ויצרו איים ביים, במפרץ הפרסי. בארץ שיש בה חמישה ימי

עידית פרי שאלה אותי מה דעתך להצטרף לטיול קצר לדובאי, מספרת אביה. ברגע הראשון לא היו לי מילים. אבל שנייה לאחר מכן, התלהבתי ואמרתי בטח! עכשיו תבחרי לך בת זוג, היא אמרה.

אריאלה: התלבטתי לרגע. מקום כזה מאוד מסקרן אותי. זה משהו אחר, זו אפשרות להיפגש עם העולם הערבי סוף-סוף לא רק בחדשות. גם עלתה בי המחשבה, שאולי זה לא יחזיק מעמד וצריך לנצל את חלון ההזדמנויות שנפתח פתאום. כשחתמו על שלום עם מצרים, נסעתי למצרים. כשחתמו על שלום עם ירדן, ביקרתי בירדן וכעת באיחוד האמירויות.

וצביה אמרה: הייתה לי פנטזיה. כשאביה הציעה לי להצטרף, עניתי מיד ודאי, אחר כך התחילו ההתלבטויות.

לפני מספר שבועות הן חזרו מטיול בן שמונה ימים באיחוד האמירויות, הן יצאו קבוצה קטנה. המדריכה הייתה עידית פרי. איחוד האמירויות הינה מדינה, ארץ מדברית ללא חקלאות, אבל עם תעשייה עצומה של מים מותפלים. הכול מיובא ומשודרג. גודלה ככוכביית 612, ממנה בא הנסיך הקטן, כמוהו הן היו מלאות סקרנות ושאלות וחזרו מלאות רשמים ותובנות.

מה הדבר שהכי הרשים אתכן?

בהתחלה הסתכלתי ואמרתי וואו! נזכרת, אריאלה, את עומדת, מביטה בחלון של בית המלון ורואה את קו האופק של מנהטן. מדהים. והיא מחדדת ומפרטת את התרשמותה.

איחוד האמירויות הערביות

מבחינה גיאוגרפית מהווה מדינה זאת רק חלק זעיר מחצי האי ערב, בקצה המזרחי של ערב הסעודית. זו אינה מדינה רגילה אלא פדרציה הכוללת שבע אמירויות, מונרכיות. לכל אחת מהן חוקים משלה. בראש כל אחת מהן עומד שייח' ששלטונו עובר בירושה. הוא קובע בשאלות פנימיות של מדיניות בתחומי כלכלה, חברה ודת. מדיניות החוץ וההגנה על האמירויות היא משותפת. יש מקרים של מחלוקת. כמו למשל ההחלטה להכיר במדינת ישראל. רק ארבע אמירויות מתוך השבע, התמו על מה שנקרא "הסכמי אברהם". הבולטות ביותר ביניהן הן אבו-דאבי, האמירות בעלת השטח הגדול ביותר ובה עיר הבירה אבו-דאבי. השנייה היא דובאי בה נמצאת העיר הגדולה ביותר. הדת השלטת שם היא האיסלאם (הרוג סוניים). מבחינה דמוגרפית האמירות הערביות מהווים רק כ-20% מכלל האוכלוסייה והשאר מהגרים ועובדים זרים.

האמירויות 20% הם אמירותים ו-80% עובדים זרים ומהגרים, המעוניינים להתפרנס בכבוד, אולם לא יוכלו לקבל אזרחות אמירתית.

אביה: אלה עובדים חסרי זכויות. ברגע שהם מאבדים את כושר העבודה מפוטרים לא פיצויים.

כבר שכחו שישאל הייתה מוגדרת בעבר הלא רחוק כאויב? בסך הכול קיבלו אותנו מאוד יפה, הן אומרות. פגשנו אנשים מארצות ערב וגם מאיראן, והם שמחו לשוחח איתנו ואפילו לשתף אותנו בהרגשתם כלפי המשטרים בארצותיהם. זה היה מפתיע וגם מרגש. את הפוליטיקה הרגשנו במיוחד כשהגענו ל"כפר הגלובאלי" ול"תערוכת האקספו 2020".

מה זה "כפר הגלובאלי" ו"תערוכת האקספו 2020"?

הכפר הגלובאלי

כבר לא צריך 80 יום כדי לטייל בעולם ולראות את שבע היבשות. בדובאי מטיילים מסביב לעולם ביום אחד! הגלובל וילגי בדובאי הוא מעין פסטיבל של עשרות מדינות מכל רחבי העולם, המוצגות בשילוב מושלם של יריד, אוכל ופארק שעשועים. זהו, ללא ספק, אחד מיעדי הבידור הפופולריים ביותר בדובאי. שם ישראל לא מיוצגת, ונראה שהפוליטיקה העולמית מורגשת. יש הבדל בין הביתנים הגדולים והמפוארים של מדינות ערב והאיסלאם לבין הביתנים של אירופה ואמריקה המפוארים קצת פחות. כמו כן בביתנים מסוימים חלק מהקבוצה הרגיש את העוינות כלפינו הישראלים, והם נתבקשו לעזוב את הביתן מבלי לקנות.

תערוכת אקספו 2020

זו תערוכה בינלאומית המאחדת 192 מדינות במפגש תרבותי, טכנולוגי וכלכלי במתחם שנבנה בשולי העיר בהשקעה של מיליארדים. כל מדינה מציגה את הדברים המיוחדים בה. התערוכה תוכננה לשנת 2020 ונדחתה בגלל מגפת הקורונה לשנת 2021 אבל השם נשאר. גם ישראל הציגה שם אבל הביתן שלה לדעת חלק מהצופים היה די מאכזב.

גשם מזעריים, שאין בה מקווי מים, אין בארות, נוי המדבר הם אטרקציה, חפרו תעלה ברוחב של נהר, המחלקת את העיר דובאי לשני חלקים, וכדי לעבור מצד אחד לשני שטים בסירות או חוצים על גבי גשרים. ממש מזכיר את ניו יורק, שהאיסט ריבר מפריד בין מנהטן לברוקלין. יש להם כמויות חול אדירות ששימשו, כנראה, כתשתית "חומר ולבנים" לבניית איים בתוך הים. המפורסם שבהם הוא "אי הדקלים". אי בצורת דקל, בו נטעו תמרים ובנו בתים לעשירים. בקצה הדקל הקימו את השער למפרץ הפרסי. והן מוסיפות: אחד המקומות שביקרנו בו הינו גן הפרחים המכונה גן הנס של דובאי. גן זה מיוחד בגלל צבעוניות מופלאה, בה עוצבו מספר לא גדול של מיני צמחים עתירי פריחה, המוצגים בצורות שונות, שפיסלו גננים מומחים וביניהן דמויות מסרטי דיסני, מגדל בורג' חליפה, מטוס מכוסה פרחים, פיות, בעלי חיים ועוד. המפתיע ומרשים, שכמובן הוא נס בפני עצמו, להלך בתוך גן צמחים ופרחים רעננים וטבעיים, בארץ עם אקלים מדברי קיצוני ללא מקורות מים טבעיים. אגב, בחודשי הקיץ החמים נסגר הגן, ולקראת הפתיחה, בעונות בהן החום סביר, הוא לובש "כותנות פסים" חדשות.

אני התאכזבתי קצת, אומרת אביה. ושתי הבנות האחרות מוסיפות: אמנם קיטש, אבל מעורר התפעלות ויפה.

אטרקציות נוספות ומיוחדות הן "מוזיאון הלובר", שנבנה בשיתוף פעולה עם צרפת ומציג דברי אמנות מכל העולם, מיום "המסגרת", המסגד הגדול בעולם והמפואר באבו-דאבי, בורג' אל חליפה, המגדל הגבוה בעולם ומגדלי האמירויות ג'ומיירה.

איך הם עושים את זה?

כסף! הרבה כסף! הן אומרות. הם לוקחים את מיטב האדריכלים ואלה בונים כל דבר הכי הכי. זאת אומרת, האסטרטגיה שלהם היא לבנות את המיזמים המיוחדים, הכי עצומים, הכי יוקרתיים, הכי מרשימים. בצורה כזאת הם מושכים הרבה תיירים וגם מחזיקים במספר הולך וגדל של שיאי גינס. (כמו: המגדל הכי גבוה, גן הפרחים הגדול בעולם וכו'). הכול קורץ ומזמין להיכנס, לראות, ולהתפעל.

מדוע הם משקיעים כל כך הרבה בפרויקטים?

כי התיירות היום היא ענף מרכזי בכלכלה של האמירויות. במשך שנים עיקר הכלכלה נשענה על ההכנסות מהנפט. אלא שעתודות הנפט הולכות ומתכלות. לכן הוחלט על שינוי כיוון. הרעיון המרכזי היה להפוך את המקום לאתר תיירותי. ואכן, כשנחתים שם יש הרגשה שנמצאים בארץ של חלומות. תרבות המערב משולבת בתרבות המזרח. ויש את כל המתלווה והמאפיין לעסקי תיירות כמו מדריכי תיירים, עובדי מלונות, עובדי שירות למיניהם, רחוב של חנויות עם מזכרות, אופנה של בגדים לכל המשפחה, מסעדות, תכשיטים, הכול כיד המלך. אגב, כמו שאר הדברים זה הרחוב הארוך ביותר בעולם, וההצעות והפינוקים לתיירים גם הם בשפע. השפה המדוברת עם התיירים היא אנגלית, והתיירים מתקבלים בברכה ובפתיחות מירבית.

והשירות?

אדיב מאוד. זוהי פרנסתם. מתוך האוכלוסייה של איחוד

ואיך הייתה הקבוצה?

קבוצה קטנה ואינטימית. כולנו היינו פחות או יותר בני אותו גיל, הייתה חברותא נהדרת, אווירה נעימה. רובנו אנשי קיבוצים, ישובים קהילתיים ומושבים בקיצור קבוצה הומוגנית.

כשמדברים על האמירויות, מדברים גם על יחס לנשים ושלטון מונרכי?

צריך לזכור כל הזמן שאין שם דמוקרטיה והמשטר במיוחד לא אוהב ביקורת וכדאי לכבד את זה. על פניו נראה שלנשים יש חופש מוחלט. הן מתלבשות כמערביות, נוהגות, לומדות במוסדות להשכלה גבוהה ועובדות בהתאם, ויחד עם זאת נוהגים על פי חוקי האיסלאם במיוחד במה שקשור לאירוסין, חתונה ומשפחה. אישה תמיד חייבת להיות מלווה על ידי גבר שהוא ממשפחתה. החוקים מאוד ברורים, ואין כמעט פשיעה, מה שמביא לזה שלא רואים כמעט שוטרים ברחובות.

האם הנסיעה שינתה אצלכם משהו בחשיבה לגבי האמירויות?

אריאלה: אני חושבת שהנסיעה תרמה לנו להבנה שכולנו בני אדם. יש להם מסורת שונה משלנו. יש דברים במסורת שלהם שמתפרשים אצלנו אחרת.

בעיני, הדבר החשוב היה להיפגש כישראלים עם האמירתיים או העובדים הזרים מהודו, מארצות ערב ומאיראן ולהיפתח.

ואני מצטטת דבר מה שקראתי וראוי בעיני לציטוט: "מה שאותי שבה במיוחד היה רגע קסום שבו ראיתי באותה נקודת תצפית: בחור יהודי, כשכיפה לראשו וציצית משתלשלת מחולצתו, גבר אמירתי לבוש במדים המסורתיים: גלבייה לבנה, אישה לבושה שמלת קיץ קלילה וגברת מבוגרת לבושה שחורים מכף רגלה ועד הרעלה וכולם מתבוננים בנקודה מסוימת בנוף ומתפעלים יחד. אדם לאדם - אדם!"

הציעו לי למכור דרכם, וכבר עוד מעט 4 שנים שאני מוכרת דרך הכלבו את המוצרים שלי ובנוסף גם מקבלת הזמנות פרטיות.

מלבד יגור אני מוכרת בעוד מספר בתי קפה פה בסביבה - כרגע גם ב"נישור" אצל ניתאי, "עגלולה" בנהלל ו"אספרסו בר" בזובידאת. אבל אין ספק שיגור הם הלקוחות הכי ותיקים וחזקים שלי.

כרגע, אני מתגוררת בקריית טבעון, הסטודיו שלי נמצא בתוך הבית, ומכיל הרבה ציוד תעשייתי בעקבות כמות הייצור שגדלה משנה לשנה.

התגובות של החברים בקיבוץ מההתחלה היו מפרגנות ממש. היו כמה שכבר הכירו את האופציה להזמין ממני עוגות לאירועים ושמחות, אז ידעו כבר מה המוצר שהם מקבלים (כמובן שעם השנים השתכללתי וכך גם התוצר הסופי).

אני חושבת שבהתחלה לחלק מהאנשים המחיר נשמע יקר או מוגזם, כשמשווים את המוצרים שלי למוצרי מאפה אחרים שנמכרים בכלבו (של חברות מסחריות), אבל עם הזמן הבינו שזאת לגמרי עבודת יד ושהחומרים איתם אני עובדת הם הכי טובים שיש ולכן המחיר בהתאם. הם גם התאהבו בטעם והמחיר כבר לא היה פקטור.

בשנה האחרונה אני שמחה לראות שנוספו אליי עוד "יזמויות מתוקות" - "חלת השבת" של קרן אוחנה ו"דודה" של דור גורליק, בלי קשר לזה שאני מאוד אוהבת את שתיהן (עם דור גם עבדתי ב"נדב קינוחים"). יצא לי גם, כמובן, לטעום את המוצרים שלהן ולפרגן, ואני שמחה שאני בחברה טובה על המדפים בכלבו.

אנחנו מצליחות שלושתנו לספק מענה מתוק וטעים לכל חברי הקיבוץ, כל אחד וטעמו, ואף אחת מהעבודות שלנו לא נפגעת, אז הרווח הוא לגמרי של כולנו.

פתחתי את העסק ב-2018 אחרי לימודי תעודה בבית ספר "בישולים" בתל אביב ואחרי שנתיים של עבודה בקונדיטוריה של "נדב קינוחים" ברמת ישי.

פתחתי את העסק קצת בליט ברירה, כי לא מצאתי עבודה אחרת באזור. כניסיון התחלתי למכור עוגות בסופי שבוע מהדירה שהייתה לי אז ביגור. הייתי מפרסמת תפריט מצומצם, חברי הקיבוץ היו מזמינים והיו באים לאסוף ממני בימי שישי.

אחרי חודשיים, שהמכירות היו מהדירה שלי, הכלבו

תגובות ותמונות מהמופע ל"נובי גוד" לשנה האזרחית החדשה

יעל שמשי: היה לנו ערב של קהילה חמה ועוטפת בניצוחן של יאנה ורות. ערב שכולו קבלה, קהילה וביחד. כבר כמה שנים שאנו זוכים לערב של ריקודים ודרמה במיטבה על הבמה שלנו ממש פה, בהשתתפות של מעל 80 מילדינו, וחווים איתם מסורת קצת שונה ונעימה של "נובי-גוד". המון המון תודה על ההפקה המושקעת, השמחה והצבעוניות.

יעל זך: יאנה, תודה על מופע חורף מושקע, חינוך הילדים לערכים של משמעת, נחישות, טכניקה וביטחון עצמי. את מודל חיקוי לכולם.

גילי וינקלר-אייל: תודה ליאנה, לרות ולכל העוסקים במלאכה, על מופע חורף רב גילאי, מושקע ומשמח, המאפשר לילדינו לתת ביטוי לכישרונות, ליכולות, לחלומות ולאהבות שלהם. ותודה גם על העשרת התרבות שלנו במנהגים מארצות קסומות, קרות ומושגות. אין כמוכן!